

Wilma

DUINEN BIJ HERFST

Duin op, duin af! Het zachte mos
Bekleedt de pan. In 't kleine bosch
Verschuilen zich de vlugge dieren.
Op witte stammen buigen brons
De takken neer. Daar waait wat dons
Van meeuwen, tureluurs, pluvieren. . .

Wat lokt ons naar het golvend land,
De ruige zoom van 't zilte strand,
Naar d'eeuwig wisselende duinen?
Het is hun nooit ontdekt geheim,
Dat glimlacht in het geurig thijm
En schatert op hun blanke kruinen!

Jan R. Th. Campert

DE BRIEF

De kleine letters naast elkaar,
een spits en een fijnzinnig schrift,
in zulk een regelmaat en dwang
dat van de ééns aanweez'ge drift
niets over bleef op het papier
als de voorbije zekerheid
der hand, die deze woorden schreef,
en 't hart, dat deze heeft geleid.

Ik weet hoe in het avonduur
zij voor zich staart en denkt en zwijgt,
hoe over 't brandend-wit papier
zij langzaam zich genegen neigt,
hoe dan de smalle, vaste hand,
die op het blad nog roerloos mart,
als een gewillig instrument
bespeeld wordt door het bonzend hart.

En ieder woord dat ik herlees
herwint zijn eigen diepte en gloed
en krijgt zijn plaats in het verband
dat stroomend is als stroomend bloed,
en dat zich voor mijn oog ontvouwt
zóó levend en zóó ziels-nabij,
dat ik mijn handen strek en zeg:
'Zij is bij mij, zij is bij mij!'

Jacob Hiegentlich

KERSTMIS IN DE BAR

Ze hadden met hulst het buffet behangen,
maar Kerstmis was lang reeds geweest.
Ze zaten verveeld en met bleeke wangen,
de gasten na een verdrongen feest.
Ze waren zat, en toch ziek van verlangen
waarvan nimmer genietter geneest –
Een knaap die de wrekende stilte vreest
verhief met gelouterde stem een zang en
't was: 'De herderkens lagen bij nachte,'
de hoofden negen stil en ontdaan,
'Onnoozele kinderkens werden vermoord,'
de lampjes zijn rooder branden gegaan.
Een vrouw sprak in doffe gedachten;
Jezus, wat heb ik dat lang niet gehoord.'